

LINKS is de spreekbuis van de linkerzijde binnen de socialistische beweging, inzonderheid de Belgische Socialistische Partij (BSP) in Vlaanderen. Aanvankelijk een veertiendaags blad – nummer 1 verscheen op 21 november 1958 – werd Links van 23 november 1964 af weekblad. Het hoofdredacteurschap wordt sedert het begin vervuld door Marcel Deneckere. Het blad kwam herhaaldelijk in conflict met de partijleiding, maar na het zogenaamde „congres van de onverenigbaarheid”

(aldus genoemd, omdat de BSP-leiding voorstelde medewerking aan Links onverenigbaar te verklaren met het lidmaatschap van de BSP) werd in januari 1965 een overeenkomst bereikt tussen het Bureau van de BSP en de redactie van Links, waarbij het recht op tendens werd erkend en omschreven.

Links kant zich hoofdzakelijk tegen de integratie van de socialistische partij en beweging in het neokapitalisme, zowel nationaal als internationaal. Het strijdt voor diepgaande hervormingen, inzonderheid op het sociaal-economische vlak, die de structuur van onze maatschappij grondig aantasten en veranderen. Het blad speelde een actieve rol tijdens de algemene staking van december 1960 - januari '61 als Vlaamse woordvoerder van de radicale richting die zich in Wallonië rondom André Renard en de weekbladen Combat en La Gauche groepeerde.

Afgezien van de standpunten die gemeengoed zijn van de socialistische linkerzijde in en buiten ons land, nam Links van meet af aan een consequent Vlaamsgezind standpunt in. Het pleitte voor samengaan van socialisme en flamingantisme: socialisten kunnen niet onverschillig staan tegenover de Vlaamse ontvoogdingsstrijd, die in wezen een sociaal-economische en een klassenstrijd is, maar de flaminganten dienen eveneens te erkennen dat het Vlaamse probleem slechts door socialistische hervorming van de maatschappij opgelost kan worden. De eis van een duidelijk engagement van de socialistische beweging in de Vlaamse strijd loopt als een rode draad door alle nummers van Links heen. Het blad nam o.m. het initiatief tot het Vlaams socialistisch manifest dat in december 1961 het licht zag en radicalisering op Vlaams gebied eiste. Dit manifest werd ondertekend door meer dan vijfhonderd partij- en vakbondsvoormannen. Links ijverde ook voor een Vlaams Socialistisch Kongres, dat uiteindelijk in november 1967 te Klemskerke plaatsvond en waar de standpunten van Links in ruime mate werden overgenomen. Links is ook een consequent voorstander van het federalisme, een standpunt dat wel door de meerderheid der Waalse socialisten, maar niet der Vlaamse partijgenoten gedeeld wordt.

Ten slotte pleitte Links van meet af aan voor een samengaan van alle progressieven en inzonderheid van de socialistische en de christelijke arbeidersbeweging, om de hervorming van de maatschappij tot een goed einde te brengen. Aan dit streven werd kracht bijgezet door de oproep tot frontvorming die Leo Collard op 1 mei 1969 tot de progressieven richtte, een oproep waar Links zich onmiddellijk met enthousiasme achter schoorde.

De S.V. Links, die het weekblad uitgeeft, publiceert daarnaast maatschappij-kritische werken in het daartoe opgerichte L. de Pauw-Fonds.